

Kmalu nato zagledam ob brleči svetilki pred postajo orožnika. Pred njim pa je stopal uklenjen človek, morda star nekaj čez dvajset let. Gledal je v tla, kot bi se bal, da bi mu kdo v očeh ne čital njegovih pregreh.

Okrog ujetnika se je nabralo polno radovednežev. V tem zapíska vlak in orožnik odide s hudodelcem k progi. Hotel sem oditi tudi jaz, a neki človek stopi predme in me natančno pogleda v obraz. Takoj nato pa pozdravi in mi boječe pomoli roko.

»Matevžek!« izpregovorim iznenaden in mu sežem v roke.

»Da, Matevžek!«

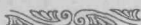
»Kako se ti godi?«

»Hvala, gospod, hvala Vam, prav dobro! Črevljar sem v tej vasi. Kar sem pa včasih bil, kot otrok, nisem, in ne bom nikdar več!« — —

Vlak je bil na postaji. Moral sem oditi.

V temi sem še videl človeka, ki je nekaj trenutkov spremljal vlak, in slišal njegov glas: »Hvala, z Bogom!«

Maksimov.

Osramočena kaplja.

Ob umazani kaluži je rastle breza. Stezala je svoje veje nad umazano vodo, v kateri so se kopale žabe in kvakale, da se je čudno razlegalo v okolici. Bilo je jutro. Na eni izmed vejic nad kalužo je samevala rosna kaplja, čista kot biser in lepa kot diamant. Zaradi svoje lepote je zrla ošabno na kapljo tovarišico, ki je počivala med drugimi kapljami v kaluži.

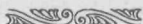
»Glej!« je rekla ošabno, »kako sem jaz lepa in čista; ti pa si vsa umazana in grda. Fej!«

Nič ni rekla kalužna kaplja. Sram jo je bilo, in žalostna je bila.

To pa je slišal in videl vsemogočni in vsevedni Stvarnik. Poslal je gorko solnce, in kmalu sta se obe kaplji v obliki pare dvignili kvišku... In zgo-

dilo se je, da je rosna kaplja padla v obliki dežja v blatno kalužo in tako postala kalužna — grda in umazana kaplja. Kaplja pa, ki je bila prej v kaluži, je padla v obliki rose na vejico, molečo nad kalužo. In nekega jutra sta se kaplji spoznali . . . Ošabna kalužna kaplja se je pomešala iz sramu med kaplje tovarišice; rosna kaplja pa je občudovala Stvarnika, ki je tako dober in pravičen.

Ostoj Gorislav.

Pes — učitelj dostojnosti.

(K sliki.)

Današnja slika me spomni nekega dogodka, ki so ga objavili časniki že pred več leti. Preprost poštenjak ga je opisal tako-le:

Že od otroških let sem imel navado, da nisem nikdar sedel k mizi ali vstal od mize brez molitve pred jedjo in po jedi. In kakor sem bil vaje n v otroških in mladeniških letih, tako je ostala ta navada tudi še dalje v moji družini. Seveda smo se moški vselej odkrili pri molitvi. Vse to je naš pridni Fido, naš zvesti in poslušni pes, dannadan opazoval. Nekoč pa, ko smo ravno molili, se zgodi, da se vrata odpro in nenadno vstopi mesarski vajenec, ki nam je prinesel mesa. Prišel je prvikrat k nam in je bil še neznan nam vsem. Ko je ta videl, da molimo, je obstal — toda s čepico na glavi. Kar se vzpne z enim skokom naš Fido po njem in mu strga čepico z glave. Bučno smo se smejali tej strogi zahtevi in vnemi za dostojno vedenje. In mladi mesarček se je tudi smejal z nami. Prav isto se je ponavljalo tudi drugo jutro. Mesarski fant pride, ko smo ravno molili pred zajtrkom, in Fido mu zopet potegne čepico z glave in jo vrže na tla. Zdaj se pa nismo več smejali, marveč zdelo se nam je zelo ganljivo. Zvesti Fido je vedel, da smo med molitvijo vselej odkriti, pa je s tako drzno silo poučil tujega dečka, ki se sam ni zavedal dostojnosti.

